

sig som Opgave kun den kunstneriske Udstyrelse, ikke den almindelige Udstyrelse. Det var jo nemlig muligt, at disse Tilbud aldeles ikke kom ind, men saa skulde Bygningen dog fuldføres alligevel, og det kunde altsaa ikke forstaas saaledes, at Theatret skulde være uden Fortæppe eller uden Maling. Nei, man har vistnok aldrig forstaaet det saaledes. Den Del af Udstyret, som aldeles ikke vedkommer det kunstneriske Udstyr, har Ministeriet imidlertid behaget at anvise af de Bidrag, som ere indkomne fra Private, og hvis Besøb kan anslaaes til omtrent 100,000 Rd. Entrepreneurerne ere altsaa blevene fritagne for mange af de Udgifter, som skulde være afholdte i Henhold til §§ 1 og 2, og de ere blevene væltede over paa de private Mænd, som have givet til Theatret. Man har væltet over paa dem den ene Forbring efter den anden, som jeg ikke enkeltvis skal omtale, idet jeg kun skal sige, at selve Dekorationen inde paa Scenen og Fortæppet er bekostet ikke af de 470,000 Rd. men af de 100,000 Rd. — Jeg kommer nu til en Paragraf, som den høitærede Minister er gaaet saa mærkverdigt lei hen over, men som efter den Maade, hvorpaa man har affattet Loven, skulde have udvort en stor Indflydelse paa Sagens heldige Gjennemførelse. Denne Paragraf lyder saaledes: „For Theateraaret 1869—70 samt for de 5 følgende Theateraar meddeles der den aarlige Rigsdag en Oversigt saavel over Theatrets Drift og dets finansielle Stilling i det Hele som over Bygningens foretagendernes Fremrykning.“ Den da værende høitærede Kirkeminister sagde, at jeg kom for sent med mine Advarsel; men jeg har virkelig i god Tid gjort opmærksom paa Betydningen af denne Paragraf, og jeg skal nu tillade mig at udvikle den lidt nyere, da den jo ogsaa har økonomisk Betydning. Jeg skal tillade mig at spørge, om der ikke havde været Opfordring for Ministeren til at se, hvorledes man havde tænkt sig denne Paragraf blev gennemført. Der staar i Betænkningen Side 885: „For at sætte Rigsdagen i Stand til at følge Arbejdernes Fremrykning, og for at Theatrets økonomiske Stilling stadigt kan have for sig, stilles Forslag om, at der fra indeværende Theateraar at regne gives Rigsdagen en omfattende Beretning om Theatrets Drift i det Hele taget med Regnskaber, Oversigt og Meddelelse om Alt, hvad der maatte angaa Bygningen.“ Denne Bestemmelse, som er indsat for at give Rigsdagen Leilighed til at have Indseende dermed, har nu den høitærede Kirke- og Undervisningsminister troet at kunne overse paa den Maade, at han i Ministeriet har ladet udarbejde nogle skriftlige Oplysninger, som bleve sendte med Bilag til Finantsudvalget. Nu har vel den høitærede Kirke- og Undervisningsminister stadigt paaberaabt sig, at Finantsudvalgets Ordførere, — det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) — en Gang har sagt, at Fi-

nantsudvalget for sit Vedkommende var tilfreds med de der givne Oplysninger; det maa nu dog være dem tilladt, som have affattet Loven og som have ønsket, at denne Bestemmelse skulde være et Led i den hele Lov, at forklare, hvad Hensigten var med denne Bestemmelse. Denne Bestemmelse blev blandt Andet sat ind i Loven, for at Rigsdagen, hvis uforudsete Omstændigheder skulde indtræde, itide kunde være forberedt paa, hvad der vilde indtræde, og for at ikke al den Uvillie, som kunde komme tilstede, paa Grund af saadanne uforudsete Omstændigheder, skulde vælte ud ikke blot over Kirke- og Undervisningsministerens Hoved men ogsaa over den Sag, som man havde helliget Loven, og hvis heldige Gjennemførelse man efter Gode havde søgt at medvirke til. Man havde dermed forbundet en ganske anden og videre gaaende Hensigt. Man havde nemlig troet — og det blev ogsaa sagt underhaanden til Kirke- og Undervisningsministeren, — at et Ministerium, som vilde fremme denne Sag paa den for selve Sagen smukkeste og mest hensigtsvarende Maade, vilde have udtrakt denne Beretning ved at meddele Alt, hvad der kunde tjene til at vække Publikums Opmærksomhed for det Foretagende, som skulde gjennemføres, og saaledes bidrage til, at Tilbudene fra Private kunde flyde rigeligere ind. Jeg har nu den Tro, at hvis Kirke- og Undervisningsministeriet vilde gavne Theateragen, saa kunde det ved aarlig at lade meddele, baade hvad det havde foretaget sig i det foregaaende Theateraar, og hvad det vilde foretage sig i det kommende, derved vinde en Indtægt fra alle de mange Mennesker, for hvilke dette Theatervoesen har saa stor Betydning, ved at faae dem til at bidrage til den Bygning, de omsatte med saa stor Interesse, og derved faae flere Midler til at raade over til Udførelse af de Vægge, som staa tomme og blanke, hvilket ikke var Meningen fra Først af. Dette var Hensigten med denne Paragraf, og den ene Paragraf var hvedet saaledes ind i den anden, for at Formaålet virkelig kunde ske Fyldest. Birkningen af den Maade, hvorpaa det høitærede Kirke- og Undervisningsministerium løste denne Del af Opgaven, var den, at Ligegyldigheden for Sagen var for var blev større, og at det meget snart stopte med de private Tilbud, saa at der nu er Intet. — Jeg tillader mig til Slutning at nævne de sidste Paragrafer: „Indtil Finantsaaret 1875—76 forrenter Theatret den tilbagestaaende Del af Theatrets Byggegjæld til Sorens Akademi. Skulde i et Theateraar Theatrets Overskud ikke være tilstrækkeligt til at udrede den hele Rente, lægges det manglende Rentebeløb til Kapitalen, for tilligemed denne at forrentes det næste Theateraar.“ Heraf se de Herrer, at man ved denne Lovforskrift havde søgt at sikke sig, at en anden Bestyrelsesgren under Kirke- og Undervisningsministeriet, som havde ydet ikke Lidt til Theatrets tidligere Byggeforetagender, kunde komme